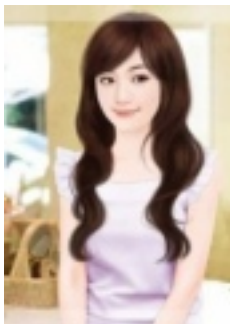

Theo Em Đi Ra Biển Lắng Nghe

Contents

Theo Em Đi Ra Biển Lắng Nghe	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14

Theo Em Đi Ra Biển Lắng Nghe

Giới thiệu

Hằng ngày cùng anh ngắm biển những con gió rì rào thổi qua tai, những con sóng nhấp nhô từng cuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-em-di-ra-bien-lang-nghe>

1. Chương 1

Đêm hè oi ả, trời cứ hầm hầm gây cho người ta cảm giác ngọt ngào khó thở.

Máy điều hòa chẳng biết có bị hư không mà cứ phát ra thứ tiếng ong ong khó chịu, cô dời mắt sang màn hình máy tính liền thấy hàng chữ này.

“Một năm một tháng lẻ một ngày!”

Từ trước tới giờ hay chậm tiêu, cô ngỡ ra, tải lên một bản mặt khó hiểu.

“Chúng ta quen biết đã một năm một tháng lẻ một ngày.” Còn biểu kèm một nụ cười khanh khách khoe cả hàm răng.

Có con số tròn trịa đến thế à? Cô ngẩn người.

Ngày hôm đó, cô nhớ là bản tin thông báo sẽ có nhật thực toàn phần dài nhất trong 2000 năm qua.

Truyền thuyết nói: mỗi khi có hiện tượng nào kỳ lạ xuất hiện thì biết đâu lại báo hiệu chuyện gì đó đặc biệt sẽ đến.

Cô gặp được anh, là từ trên internet.

Cô làm nhân viên thiết kế ý tưởng quảng cáo, vô cùng bận rộn, lúc nào cũng online nhưng lại rất ít thời gian tán gẫu nói chuyện. Thỉnh thoảng ở không, cô mới vào tìm một cái tên gọi là “Tìm kiếm” trên diễn đàn ca nhạc.

Diễn đàn này thật ra không hợp với tính cách của cô lắm, cứ như là đa dạng hóa ấy, đề tài cụ thể nào cũng có, chỉ duy nhất giống nhau ở chỗ : chủ đề nào cũng thật là chuyên chú. Mảng văn học trong đây có nhiều admin là các tác gia họa thơ, lôi kéo dân ghiền văn chương ùn ùn đổ vào.

Cô rất thích box “Chung vui thưởng thức với nhau” (*), chủ topic là một cô gái thanh nhã hay đưa ra những bình luận âm nhạc lí thú. (*) Thường tâm duyệt nhĩ: lòng được thưởng ngoạn và tai được vui tai.

Đêm đó, những ai kích động với nhật thực toàn phần thì cùng nhau tề tựu đông đủ xướng ca kinh Phật, cùng các vị cao tăng uyên thâm giảng luận về cõi siêu thoát trên hồng trần.

Nhìn màn hình náo nhiệt, cô chịu không nổi bật cười thành tiếng. Càng hết chịu nổi thêm là : phía dưới hàng kinh Phật lại có bài hát đính kèm, do Mao A Mẫn trình bày Yêu phải Trương Vô Kỵ .

Nàng như cười nhưng lại không phải cười

Nhìn hấn sao lại lấp bắp chẳng nên câu

Khi nào mình thoát ly được khỏi chốn thị phi này

Chỉ vì muốn thổ lộ lời yêu dành cho hấn

Để hấn phải dành trọn đời mình kẻ lỏng mảy cho nàng

Thầm nguyện rằng tim hấn sẽ rộng mở bao dung

Chẳng bao giờ dám nói nàng làm tổn thương hấn

Nàng muốn ở cạnh hấn, không còn cô gái khác

.....

Cô viết: cuộc sống không thể thiếu chữ yêu, mà đã yêu thì phải vui vẻ thoải mái, thành thật sôi nổi, khí huyết tràn trề, cười nói hừng hực!

Phản hồi đầu tiên chỉ hai chữ: haha!

Tiếp theo, cô lại nhận được một tin nhắn riêng: tôi chính là cái đó đây haha, có thể quen nhau không?

Trong khi trên diễn đàn, mọi người đều đang thi nhau đàm luận về nhật thực toàn phần.

Mà nơi cô ở - thành phố lại đang mưa, chỉ có cảm giác hôm nay xám xịt hơn so với ngày thường.

Cô miễn cưỡng trả lời: có thể!

Câu đầu tiên người đó hỏi là: Bạn có thấy nhật thực toàn phần hay không?

Cô đáp: Không có! Bạn thì sao?

Người đó ha ha cười hai tiếng, hỏi tiếp: trong mấy cuốn tiểu thuyết, cái ngày xảy ra nhật thực toàn phần sẽ mở ra được đường hầm xuyên thời gian, nếu như bạn có trùng hợp đang ở đó, bạn có nghĩ mình sẽ xuyên qua đến thời đại nào không?

Cô trả lời lại: tôi với mấy cái tương lai hay viễn cổ gì gì đó cũng không để ý, hiện tại thế này là quá tốt. Nhưng nếu như có thể dịch chuyển đi đâu đó thì lúc này đây tôi rất muốn đi ra bờ biển.

Đô thị ồn ào chật chội làm con người ta ngột ngạt khó chịu, cô chỉ muốn thoát ly đi thôi. Chỉ có đại dương mênh mông bao la mới có thể khiến cô cảm thấy sáng khoái tự do, sáng khoái vẫy vùng.

“Bạn cho tôi số điện thoại liên lạc đi!”

Cô giật mình trước màn hình máy tính.

Người đó lại thúc giục: mau mau đi!

Cái này có hơi nguy hiểm đây, tên này cao hay lùn, trẻ hay già, cái gì mình cũng mù tịt, chỉ biết qua mấy hàng chữ này thì trực giác đầu tiên loáng thoáng đoán chừng là nam.

Nhưng hẳn tuốt bên đầu máy bên kia, làm sao mà lấy được số điện thoại di động chứ? Cô tự trấn an mình.

Điện thoại di động vang lên, cô đi tới trước cửa sổ nghe máy, bất ngờ tim đập rộn lên, cổ họng căng ra.

Không có tiếng người nói chuyện, lọt vào tai là tiếng sóng vỗ rì rào vào bờ cát, nhịp sóng dâng lên rồi hạ xuống, vỡ òa lại nối tiếp dồn dập, tiết tấu nhịp điệu cứ thế tuần hoàn lặp lại.

Đẹp quá!

Cô dường như còn có thể ngửi thấy hơi thở của biển.

Đồng thời, cô còn nghe được cả tiếng cười trầm thấp của anh ta.

Trước giờ, cô rất nhạy cảm với âm thanh, tiếng động, những âm sắc cao thấp đa dạng để biểu lộ biết đâu lại hé mở tính cách, cảm xúc của người đó. Cái chất giọng đó cô mới nghe đã thích.

Anh ta nói với cô mình đang ở bờ biển Nam Áo. Nam Áo tối nay trời đầy sao, ánh trăng lên rất đẹp.

Anh ta là đang đi công tác, hay là đi nghỉ phép, liệu có đang ở cùng ai không? Bỗng dưng cô muốn biết nhưng lại không dám hỏi, bọn họ mới chỉ là người xa lạ mà thôi.

Rồi thì có trở nên thân thiết hơn chút xíu nhưng cứ mở miệng định nói là lại hồi hồi hộp hộp, thành ra cuối cùng cô lại nuốt vào không nói nữa.

Giữa người với người nên chừa lại vài cái không rõ lắm, đừng lấn sân, thà thiếu còn hơn quá, thế mới tốt.

Máy điều hòa “rắc” một tiếng, hoàn toàn đình công, lập tức trong phòng bắt đầu nóng ran người. Cô cất tiếng than vãn trong lòng, mở hết các cửa sổ cho gió thổi vào.

Quay lại trước màn hình máy tính, avatar của anh ta đã mờ đi, trên màn hình chỉ còn lưu lại hàng chữ: Thần Thần, hay là mình thử gặp mặt nhau nhé!

2. Chương 2

Giấc ngủ chưa đầy bốn tiếng đêm hôm qua làm cho đầu óc cô cứ mụ mụ mị mị như là ngủ đông vậy, sáng sớm đi làm xem nữa là ngủ gật trên xe buýt.

Từng bước chân như trôi đi trên mặt đường, hơi nóng hầm hập cứ cuộn cuộn quấn quanh.

Tháng bảy tháng tám không có phân biệt mùa, trong suốt mười hai tháng chỉ có hai tháng này liền kề nhau mà lại không phân chia nhau ra.

Đài nói Trung Quốc bây giờ không khác gì cái hỏa lò vĩ đại.

Thật sự là muốn chạy trốn khỏi cái thành phố oi bức, chật hẹp này lắm rồi. Cái suy nghĩ này riết rồi cứ không ngừng đeo bám, ào ào tràn đi giống như cỏ dại mọc hoang vậy.

Hôm nay đi làm lại có buổi họp. Phòng họp đang treo mấy bộ quần áo thể thao. Một nhãn hiệu thời trang đang bắt đầu chiến dịch vận động cho bộ sưu tập Thu Đông, muốn mở buổi trình diễn, giới thiệu sản phẩm, tay quản lý muốn tập trung vào hạng mục này. Cho đến thứ tư tuần sau, mọi người phải tập trung hết các ý tưởng của mình đem nộp lên trên bàn cho ông ta.

Tình hình hiện tại sao mà thê thảm ...

Bộ phận thiết kế tổng cộng có 6 nhân viên thiết kế quảng cáo, mà tay trưởng phòng làm việc rất không thiên vị một ai. Với mỗi hạng mục, tay này sẽ không chỉ định cho người khác phụ trách mà ai cũng có cơ hội công bằng như nhau, sau đó mới lựa ra văn bản tốt nhất. Đây chính là tính chất giáo hoạt của tay quản lý. Người này không khác gì một đấng quân vương mà nhân viên cấp dưới là một đồng phi tần tìm cách tranh thủ tình cảm của vua, đừng mong có chuyện đoán trước được suy nghĩ của “vua”, luôn luôn phải giữ hình thức biểu hiện của mình cho thật vững vàng, cũng như trạng thái làm việc phải ở mức độ cao nhất. Ai cũng phải biết cách phòng thủ cho riêng mình, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, y như rằng sẽ bị đẩy vào lãnh cung đời đời ở trong đó.

Thân thể căng ra như sợi dây đàn mà mỗi sợi đều muốn đứt phụt bất cứ lúc nào, cô thật lòng chán nản cuộc sống cứ tiếp diễn thế này. Kỳ phùng địch thủ giằng co, vô pháp dự liệu được thế trận, kết cuộc của ván cờ, quan hệ giữa người với người như thể bước trên lớp băng mỏng tùy thời sẽ nứt ra, đổ ào.

Mệt mỏi, chỉ có một từ này.

“Thần Thần!” Trưởng phòng gọi cô từ bên cửa phòng họp.

Ngoài ý muốn, cô quay đầu lại.

Các đồng nghiệp lén lút đoán với nhau chắc là tên trưởng phòng này đang bày ra một cuộc chiến âm thầm cho bên phe ta, người đàn ông này trời sinh có vẻ mặt cương nghị, rắn rỏi như thép, lông mày như kiếm, cặp mắt nghiêm nghị, sóng mũi lại cao. Thực tế là tay này vô cùng phức tạp, âm trầm. Mà thực tế nữa là bản thân hắn ta lại cầm hộ chiếu Anh quốc, coi như là “Thằng Tây”. Thậm chí, hắn cũng không lấy tên Trung văn. Nhưng tiếng Hoa thì nói được, không tệ.

“Tôi hy vọng lần này cô sẽ thắng. Lần trước nhờ có cô, tòa building Lệ Uyển Sơn Trang đã bắt đầu phiên giao dịch từ lúc sáng làm tôi rất hài lòng.” Tay trưởng phòng nói.

Thế này là sao? Âm chỉ hay khích lệ? Cô không có phản ứng gì.

“Nếu như lần này lại nắm được hạng mục đó, về sau bọn họ làm chiến dịch quảng bá tuần lễ thời trang cho bốn mùa đều hợp tác với chúng ta. Bọn họ đang cạnh tranh đấu thầu để xuất khẩu quần áo ra nước ngoài nhân dịp thể vận hội Olympic, khả năng sẽ giành được rất lớn.”

Cô gật đầu một cái. Hiểu, lần này lại là gánh nặng thiết kế đổ hết cả lên vai cô.

Quay lại phòng làm việc, đối diện với mười ánh mắt không hẹn mà cùng tổng tiến công, có nghiền ngẫm tìm hiểu, có đổ kỵ ghen ghét, có nghi hoặc, và đủ các loại hoang mang khác.

“Thần Thần, rót cho tôi ly cà phê!” Người nói là tiền bối phòng thiết kế, tên là Thẩm úy.

Cô cười cười, mới vừa đựng tới cái ghế dựa đó thì cái móng kia lại gơ lên.

“Tiện thì giúp tôi photo một phần tài liệu này luôn!” Thẩm úy đưa luôn cho cô mấy tờ giấy tiếng Anh.

Chậm chạp nuốt ngụm nước miếng, cô nhận lấy, đứng dậy đi ra ngoài.

Ở phòng giải khát, gặp phải Ngô Diễm đang tựa cửa phiêu diêu nhả khói thuốc. Ngô Diễm là trưởng phòng tài vụ của công ty, áp lực không nhỏ, nên thường xuyên hút thuốc nhiều.

“Lại bị sai khiến như bồi bàn?” Ngô Diễm ưu nhã dập dập tàn thuốc lá.

Cô nhún nhún vai, cầm lên ly giấy rót đầy cà phê.

“Cô cũng không phải ma mới, không cần thiết phải làm thế cho bọn hắn. Loại người kia mới có chút màu sắc đã lên mặt muốn mở phường nhuộm. Bây giờ thành tích của cô không hề thua kém bọn họ, hoàn toàn có tư cách giành quyền tự chủ.” Ngô Diễm hừ lạnh, giật lấy ly giấy trong tay cô ném vào thùng rác.

Cô nở nụ cười nhàn nhạt.

“Có thích làm gì lên đây cốt tinh thần lại không?” Ngô Diễm hít sâu một hơi khói thuốc, quơ quơ bao thuốc lá về phía cô.

Cô lắc đầu, xoay người nhìn ra lùm cây um tùm ngoài cửa sổ, thấy mình ngẩn ngơ, nghe thấy tiếng mình kín đáo cất lên: “Cô. . . . có gặp gỡ bạn quen trên mạng không?”

3. Chương 3

Hả?

Ngô Diễm bị cô cho một câu hỏi làm sững sốt, mãi một lúc sau mới đáp lại: “Gặp qua rồi!”

“Thế nào vậy?” Tim cô bắt đầu đập tốc độ.

Ngô Diễm nhìn không được, mặt mày nhăn nhúm một cục, nhấn đầu thuốc lá xuống, “Giống như ăn phải đồ ăn đột biến gene, ghê tởm!”

Cô hết hồn.

“Internet chính là cái nơi chốn hư vô quái quỷ nhất, bạn gì thì từ web mà đến cũng vẫn là người ảo. Vì tất cả đều vô hình, đâu có thấy mặt đâu, cô cứ thế tô son trát phấn lên cho nó đẹp lộng lẫy. Cuối cùng gặp được chân chính ngoài thực tế, còn không thất vọng à? Yêu qua mạng đều là yêu ảo, yêu “hư” ! Công chúa thì là khủng long, hoàng tử thì là ếch nhái. Hơn nữa, chúng ta đều là người trưởng thành, một tên đàn ông mà chịu tốn thời gian tâm tình cùng cô, chỉ đơn giản là thưởng thức tài sắc của cô thôi.”

“Không phải. . . . Cũng có ngoại lệ mà, tôi có thấy trên ti vi.” Nàng khó khăn phản bác.

Ngô Diễm nghiêng người qua liếc mắt nhìn cô, bên trong rõ ràng hiển thị thông điệp “Cô thật quá ngây thơ khờ khạo!”

“Cô hiểu được bao nhiêu về hắn? Hắn công tác ở đâu? Đã kết hôn hay chưa?” Ngô Diễm chất vấn dồn dập. “Có video chat không? Có thường xuyên gửi tin nhắn, gọi điện thoại không? Làm ơn, không cần làm chuyện diên rồ!”

Thật ra thì cô cũng biết anh ta với cô không phải là bạn bè trên mạng đúng nghĩa. Chỉ dựa vào một chút thông tin qua internet mà bọn họ biết sơ sơ về nhau.

Ngày đầu tiên họ biết nhau là lúc nói qua điện thoại, sau đó lại không gửi tin nhắn gì cho nhau, cũng không ba hoa tán gẫu gì nhiều trên mạng, đừng nói chi đến video chat hay cái gì hơn thế.

Bọn họ trao đổi phần lớn dựa vào email.

Anh ấy thích nhất là gửi email cho cô vào lúc sáng sớm, nào là tâm sự, nào công việc, sau cùng là anh lại giới thiệu cho cô một bài hát.

Công việc của anh có liên quan đến âm nhạc. Có một lần ở Nam Úc, anh giúp một người bạn chuyển tiếng rì rào của sóng biển thành nhạc chuông. Chương trình anh học tại đại học cũng có một giáo sư chuyên về phê bình âm nhạc, anh cũng có dạy vài khóa ghita cho mấy đứa trẻ ngoại quốc tại một trường học quốc tế trong nước. Anh thích đi du lịch, từng đi qua dãy tuyết sơn Nepal, lại trải nghiệm qua sa mạc Sahara châu Phi, không thiếu cả chuyến đi qua sông Hằng tiếp nhận lễ rửa tội đêm trăng sáng, “hành hương” qua vùng đất thánh Jerusalem. . . .

Nhận được email của anh luôn là khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong ngày của cô. Chẳng khác chi lúc còn đi học mở hộp tủ ra lại kinh ngạc thấy một tờ thư nhỏ có bạn nam nào đưa, thấp thỏm, hoảng hốt, rồi lại khắp khởi vui mừng.

Mỗi một bức email cô lại nhìn đi nhìn lại tới ba lần, thậm chí có thể đủ để không sơ sót mấy đọc thuộc lòng cả nội dung bức thư.

Nhìn xong, cô cảm thấy nhẹ nhàng thư thái mà xa xôi. Rồi lại tiếp tục chờ mong bức email kế tiếp.

Mùa hè này không biết tại sao anh không có kế hoạch đi đâu.

Anh đã gửi cho cô một bài hát thu âm.

Lần đầu tiên thiết kế của cô được khách hàng tiếp nhận, lấy được không ít tiền thưởng, rước về một chiếc đầm tuyệt đẹp cho mình, đi ra cái nhà hàng yêu thích ở ngay bên cạnh trường thức món sủi cảo, tối về trên mạng vừa đúng lúc gặp được anh, hưng phấn tía lia vui sướng.

Ngày thứ hai, mở hộp inbox, không ngờ đến là nhận được email của anh nữa. Một khúc hát đệm đàn “Đột nhiên mình”, bài của Ngũ Bách.

Cô biết tài năng gảy ghita của anh không hề nghi ngờ gì, có lần cô lại vô tình hỏi: anh có hát được bài “Đột nhiên mình” của Ngũ Bách không?

Với các nhóm nhạc quốc tế thì anh thuộc lòng như bàn tay, nhưng anh lại biết rất ít những ca khúc trong nước. Lúc ấy, anh chỉ cười trừ.

Bài hát này được cô trân trọng lưu vào di động, khi nào nghỉ trưa cô lại mở ra nghe.

Ngày hôm ấy đang làm thêm giờ ở nhà thì máy tính bất ngờ nhiễm virus. Văn bản cần phải nộp gấp khi trời sáng, gắng gượng đến hai giờ sáng, máy tính lại đứt bóng, cô hoảng loạn sắp khóc đến nơi.

Cô chỉ hên xui nghĩ hay là thử liên lạc cầu cứu đến anh, thật không ngờ anh lại có mặt cho cô.

Anh cũng không phải cao thủ tin học. Anh đi tìm một người bạn rành rọt về máy tính, hướng dẫn từ tầm xa các bước cho cô.

Trời đã sáng, anh lại bồi bằng hữu đi ăn điểm tâm, còn dặn dò cô nên ngủ một chút để còn đi làm.

Cô nhìn avatar QQ của anh lại mờ đi, có một xúc cảm quét qua trong đầu, mờ ảo không rõ, không hiểu được.

4. Chương 4

Năm giờ bốn phút, tan sở, rời công ty.

Bầu không khí hầm hập phía ngoài không hề giảm đi chút nào, thậm chí nhiệt độ trên mặt đất còn cao hơn buổi trưa. Cặp công văn trong tay khá nặng, lại còn phải làm thêm giờ vào buổi tối, chiến dịch vận động cho nhãn hiệu công ty kia còn rất nhiều tài liệu phải tra thêm, thêm nữa còn phải tham khảo cả thiết kế quảng cáo của nước ngoài.

Lùm cây gần sân ga đường như cũng không chịu nổi cái oi bức của sân ga, lá cây héo héo ử rử.

Một chiếc xe Jeep Suzuki tung khói chạy qua mặt cô, thổi tung chiếc váy của cô. Đó là xe của Thẩm Úy.

Cô lấy tay che lại ánh nắng chiều từ phía tây, thầm nghĩ: nếu lần này thiết kế của cô được sử dụng thì có thể lấy tiền thưởng đó cộng thêm phần tiền tiết kiệm mua một chiếc xe, từ nay đi làm sẽ không cực khổ nữa.

Chỉ là. . . . Nghĩ nghĩ lại thở dài!

Chủ thuê nhà đã tới sửa chữa máy điều hòa không khí, phòng khách còn lưu lại mấy dấu chân xốc xếch, các thứ dụng cụ rải bừa bãi khắp nơi.

Thở dài, trước tiên là quét nhà cái đã rồi mới tắm.

Duy nhất có hai trái xoài làm thành một bữa ăn tối hôm nay cho cô. Khí trời quá nóng, công việc lại tiêu hao toàn bộ thể lực của cô, không còn hơi sức nào làm tiếp bữa ăn tối.

Cô sống ở nơi thành thị này vốn không có bạn bè, gia đình họ hàng thì ở nông thôn cách xa nơi đây cả vài trăm dặm.

Khi còn bé, cô cực kỳ yêu thích mùa hè.

Mặt bị phơi đen kịt, giúp mẹ nhổ cỏ dưới ruộng. Mưa rào có sấm chớp đi qua, nước sông dâng lên cao nhiều, lục bình lênh bênh trên mặt nước. Cạnh bờ sông hoang sơ là thảm thực vật xanh mơn mẫm, những cây cỏ ngậy ngò đáng yêu hòa cùng không khí nóng thành một mùi vị trộn lẫn.

Ngồi trên cầu gỗ ngược lên, quan sát tất cả, bắt đầu mơ mộng bay bổng, rằng một ngày nào đó mình sẽ lớn lên, rồi sẽ có người bạn trai yêu thương ngồi cạnh mình, mình sẽ nói với anh ấy về những thứ đó, bất ngờ nhận ra mùa hạ mới tuyệt đẹp vô cùng.

Sau này khi lớn lên, mùa hạ lại trở nên phiền não nặng nề, được gặp một nửa yêu mến đó của mình mới thấy sao mà khó thế.

Điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, trong lúc nhất thời, cô còn cứ tưởng mình nghe lầm.

Các đồng nghiệp đi bar ở ngoài, kêu cô mau tới.

Liên thấy không vui lúc ấy, tại sao lúc tan việc không nói mà bây giờ mới nói?

“Mau tới đây nhanh lên, trưởng phòng cũng ở đây, mới vừa hỏi cô đó!” Đồng nghiệp hạ giọng thúc giục.

Trong lòng bị khựng lại.

“Thành thật xin lỗi, tôi có hẹn với mất rồi.” Cô lạnh lùng cự tuyệt.

Đồng nghiệp cứng đờ, ngạc nhiên cô sao lại không hoan nghênh gì cấp trên.

Tắt điện thoại, mở máy lên net.

Anh đang online, avatar sáng lên nhìn vô cùng thân quen.

“Hi!” Cô cất tiếng chào.

“Hi! Tôi đang biên dịch phần văn học của nhạc Jazz, có tạp chí đặt hàng. Hôm nay có làm thêm giờ không?”

“Có!” Cô thở dài.

“Làm việc trước đi, một hồi chúng ta nghe nhé!”

Nàng mở websites bắt đầu tìm tài liệu.

Cô và anh vẫn thường như vậy, không cần nói chuyện phiếm, không cần làm gì hết, chỉ hướng về màn hình, vẫn bận rộn nhưng lại không thấy cô đơn.

Mười một giờ thì ngẩng đầu lên nghe thấy anh đang gọi cô.

“Công việc bên cô gần đây có sớm hoàn thành không?” Bên kia anh hỏi, trong khi share cho cô một ca khúc ghita mang tên “Nhìn lên bầu trời”

Nhạc của Minh Tịnh, như dòng suối róc rách chảy qua khe núi.

Cô trầm ngâm nói: “Chắc là được!” Thật ra thì không dễ dàng như vậy, nhưng cô không muốn nói thế.

“Vậy để ra mấy ngày chúng ta gặp mặt đi!”

“Hiện tại. . . . . Như vậy không tốt sao?” Lòng cô bắt đầu hốt hoảng.

“Tôi muốn cho cô xem con người chân thật của tôi ra sao, tôi cũng muốn đưa cô ra ngoài đi dạo. Cô quá căng thẳng rồi, nên thả lỏng thư thái đi. Địa điểm do cô chọn, nếu như không muốn đi xa, tôi cũng có thể đến chỗ cô. Trước thiên nhiên tươi đẹp thể nhưng luôn có một cảm giác mất mát. Hoàn cảnh này, tâm tình

này tôi rất muốn cùng ai đó chia sẻ, bằng chính mắt chứ không phải chữ viết. Chữ viết giới hạn nhiều thứ lắm. ”

“Tôi. . . . Có thể cho anh xem hình, tôi không đẹp đâu!” Cô bật thốt lên câu đó.

Màn hình đột nhiên không có động tĩnh nào.

Anh ta thất vọng ư? Cô cười khổ.

Hồi lâu, anh mới nói ra: “Tôi mới đi ra ngoài hút một điếu thuốc, tinh tâm suy nghĩ chút, có lẽ đề nghị của tôi có hơi vội vàng, chúng ta còn cần hiểu rõ thêm về nhau, bây giờ tôi khiến cho cô không có cảm giác an toàn. Nhưng tôi vẫn muốn nói cho cô biết, diện mạo không phải động cơ thúc giục tình cảm của tôi. Người với người mà đem ra so sánh nhau giống như bằng lý lịch xin việc, liệt kê tất cả các mối quan hệ xã hội, trình độ học vấn, chiều cao, số tuổi, sau đó mới quyết định có kết bạn hay không, cái đó tôi mới không cần.”

Cô liền thấy xấu hổ không tự chủ được.

“Nhưng sự bần khoản của cô cũng hợp lý, trong đời thực, chúng ta còn là hai người xa lạ. Con gái thường phải tự bảo vệ mình. Không thấy mặt, không gặp gỡ thì không phát sinh quan hệ gì, nhưng bây giờ Thần Thần à, cô nhất định phải cho mình mấy ngày nghỉ, cô đã căng não, mệt đừ lắm rồi. Nghe lời đi!”

Dù chỉ là mấy hàng chữ, nhưng sao cô lại cảm thấy giọng điệu của anh mới dịu dàng, quan tâm làm sao.

Tinh thần cô đã ổn định lại, căn phòng cũng mang một vẻ đặc biệt an tĩnh.

“Tôi. . . . Rất muốn đi ra bờ biển!” Khối cứng rắn trong lòng từ từ dần ra, cô nghe được chính mình đang thì thào.

5. Chương 5

“Nghỉ phép?” Trưởng phòng quát lớn lên làm mọi người trong công ty cũng hoảng hồn.

Cô trấn định nhìn thẳng vào khuôn mặt đang trợn mắt của tay trưởng phòng, “Đúng vậy, tôi đã hai năm không nghỉ đồng rồi.”

Trưởng phòng cầm lên văn bản trên bàn, chính là thành quả sau ba đêm cô ráng cặm cụi “Không phải vấn đề đó, mà là cô thật sự xác định cô phải đi vào lúc này? Cô có biết cô sẽ bỏ qua cái gì không?”

Cô kiên định gật đầu, “Dù tôi có ở đây cũng không làm được cái khác tốt hơn cái này. ” Cô quét tia nhìn qua văn bản.

Cô không hề viết ba hoa chích choè, cả một tá lý luận mà chỉ le que mấy lời: động lòng sẽ phải hành động. Hành động, cần phải ra đi, không phải sống trong phòng tưởng tượng, suy đoán.

“Cô lại còn rất tự tin!” Trưởng phòng lại cười.

“Là tôi tự biết rõ.” Cô đành hoàng thừa nhận.

“Nếu như cô chịu lưu lại, đem mớ văn bản này mài giũa cho thật tốt, nắm lấy hạng mục, tôi sẽ dẫn cô đi Anh quốc tham quan thị trấn xinh đẹp nhất.” Trưởng phòng nhìn thật chặt vào mắt cô.

Tầng kiến trúc đá đỏ, cây cầu làm từ đá cổ bóng loáng, có đỉnh tháp giáo đường, những khóm kim ngân dịu dàng leo trên tường rào. . . . . thật sự rất đẹp, cô xem qua rất nhiều giới thiệu trên tạp chí “Địa lý các nước”, nhưng mà lòng cô lại không xa đến thế.

Trưởng phòng lịch sự xòe tay ra, “Tôn trọng quyết định của cô!” Cốt cách phong độ của người lịch thiệp.

Cô gật đầu, đi ra cửa.

Hành lang vô cùng an tĩnh. Đi vào phòng làm việc nhìn thấy mỗi người đều vui đầu bận rộn ở đây.

Cô ngồi xuống, sửa sang lại mặt bàn, ngày nghỉ có hiệu lực từ hôm nay, một lát nữa, cô sẽ rời công ty. Ngón tay run run, cô gửi cho anh tin nhắn: nếu như ngày mai đi ngắm biển cần chuẩn bị những thứ gì? Một giây sau, tin nhắn của anh đã tới: mang theo cái thân và giấy tờ tùy thân, thiếu một trong hai là không xong.

Cô cười.

“Cô. . . . . Thế này gọi là bất chiến tự lui sao? Mà như vậy thì ít nhất nếu có thua cũng sẽ không khó chịu đâu, thông minh rồi đấy.” Thẩm Úy lạnh lạnh nói: “Đi chơi vui vẻ nhé.”

“Cám ơn! Ngày mai nhớ tự mình rót cà phê nhé!” Cô giơ túi xách đứng lên, tâm tình trước giờ chưa bao giờ sảng khoái đến thế. Ánh mắt đảo qua một vòng, có lẽ tới khi cô trở lại nơi này, chờ đợi cô sẽ là kết thúc “Lãnh cung”, vậy thì làm sao?

Thang máy dừng ở tầng một, cô kiên nhẫn nhìn con số từ từ hiện lên trên bảng điện tử.

“Tôi có thể hỏi cô một câu hỏi riêng tư được không?”

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, trưởng phòng chen tay vào đứng ngay sau lưng cô, giống như đang quan sát.

“Được!”

“Cô. . . . . Không phải cô một mình đi nghỉ phép chứ?” Trưởng phòng để lộ một ánh mắt sáng như đuốc.

“Đúng vậy!” Cô hồi đáp lại một tiếng rất lớn.

“Bạn bè? Người nhà? Hay là. . . . .”

“Trưởng phòng, năng lực của tôi còn chưa được bằng đối thủ của anh đâu. Là bạn bè!”

Trưởng phòng lại chau mày, “Bạn trai?”

Mặt cô đỏ lên, “Không phải đâu!” Ít nhất thì bây giờ vẫn chưa phải, về sau. . . . . Thì thế nào, sau này hãy nói đi!

Cửa thang máy mở ra, cô mỉm cười nói lời tạm biệt.

Đêm hôm đó, bọn họ hàn huyên qua chuyện tình yêu.

Anh từng có một người bạn gái, nói chuyện đến sáu năm. Bốn tháng trước khi nhập thực toàn phần trước , bọn họ chia tay trong hòa bình.

Bạn gái của anh chính là “Tìm Kiếm”, chủ box “Chung vui thưởng thức với nhau”.

Tối đó, anh ghé sang đây nhìn xem bạn gái. Cô cũng làm bên âm nhạc , thổi Saxophone, đã từng phát hành ra hai đĩa rồi.

“Danh tiếng của cô ấy còn lớn hơn tôi. Hà, không ngờ tới tôi lại được gặp cô!” Anh cười, nói.

Về chuyện tình cảm này, anh chỉ nói rất ít. Anh bảo dù cho đối phương có đem lại cảm giác gì cho ta, chẳng thể nên đánh giá soi xét làm gì, hết thấy đều là ký ức khó quên. Nếu không ở thể ở cùng nhau thì là do duyên phận không đủ. Tôn trọng mới có thể gác xuống được, thế rồi một tình yêu mới lại đến bên ta.

Cô lặng lẽ nghe, khe khẽ thở.

Ngoại trừ mối tình thâm trọng với đội trưởng đội bóng rổ ở trường đại học, thì cô cũng chưa yêu ai thêm. Sợ mất thể diện, cô không dám nói cho anh biết. Đêm hôm đó, có thể tâm trạng của anh bị chuyện cũ tác động nên nói lời ngủ ngon rất sớm.

Tắt máy tính trước, anh vẫn như cũ gửi cho cô bức email, chỉ có một bài hát mang tên “Bầu trời sao”.

Anh giải bày: tôi không có cách nào mang đến niềm vui cho cô mỗi ngày, nhưng có thể gửi cho cô một bài ca dễ nghe, hy vọng cô nghe xong có thể vui lên.

Anh chuyển ca khúc ra đặt vào một file riêng, tới hôm nay tổng cộng đã có 328 bài.

328 ngày kiên trì, 328 niềm vui vẻ, đủ để cô tin tưởng vào : chuyến du lịch lần này sẽ cực kỳ đẹp đẽ và khó quên.

6. Chương 6

Không khí trời không tốt lắm, mây đen trầm trầm đè nén trên bầu trời phi trường. Không khí phòng chờ có phần xao động lo lắng, không biết máy bay có thể đúng giờ cất cánh hay không.

Anh phát cho cô tin nhắn, anh cũng đã ra phi trường.

Chưa tới ba giờ nữa, cả hai sẽ gặp mặt nhau ở một địa phương tên gọi là Thanh Đài. Chuyến bay của anh tới trước, anh nói anh sẽ chờ cô ở phi trường rồi cùng nhau đi về nhà trọ.

Anh đang đặt phòng trên trang web khách sạn Hải Âu. Đây là nhà trọ kiểu gia đình, địa điểm đều ở ven biển, cảnh vật xung quanh rất đẹp, bước ra vài bước đã là bờ cát. Cát Thanh Đài chủ yếu là màu trắng, lòng bàn chân đạp lên mềm mại thích thú vô cùng.

Cô lại hít sâu một lần nữa.

“Bảo sẽ đổ bộ lên đất liền sao?” Cô nghe được có người đang bàn luận. Bên ngoài cửa kính lớn, hàng cây cao lớn đang chao đảo.

“Trước mắt chỉ là suy đoán, lần này cơn bão có vẻ kỳ lạ, di chuyển rất chậm.”

“Lần trước ở Đài Loan nó hoành hành hơn chín tiếng đồng hồ, tổn thất nghiêm trọng. Nhưng chờ nó lên được đất liền cũng không nhanh vậy. Chuyến bay không phải chịu ảnh hưởng đâu.”

Vừa dứt lời, radio đã phát ra thông báo chuyến bay bắt đầu khởi hành.

Cô nhìn lại điện thoại di động, không gọi điện, không nhắn tin, tắt máy, đi về phía cửa lên máy bay.

Nữ tiếp viên hàng không mới vừa đưa thức uống xong là máy bay bắt đầu lắc lư, tiếng hành lý va đập vào nhau vang lên, ghế ngồi lay động dữ dội. Cơ trưởng trấn an mọi người, máy bay chỉ gặp phải luồng khí lưu, sẽ nhanh chóng bình thường trở lại.

Qua mười phút, cơ trưởng lại cất giọng áy náy: vì ảnh hưởng của cơn bão, mưa giông dưới Thanh Đài rất lớn, máy bay không cách nào hạ xuống được, chỉ có thể tạm thời đổi phương hướng hạ xuống một phi trường khác.

Trong khoang máy bay mọi người đều kinh ngạc.

Cô hốt hoảng lấy ra điện thoại di động, nữ tiếp viên hàng không lắc đầu xin lỗi với cô, nhắc nhở mọi người nịt chặt giây an toàn, máy bay sẽ phải lập tức hạ xuống.

Bầu trời giữa trưa sâu thẳm thẳm, đen kịt như ban đêm, mưa to trắng xóa hết như tinh bột mì, rơi mãi không dứt.

Phi trường sắp xếp cho tất cả lữ khách đi về nội thành. Theo tin tức khí tượng mới nhất, cơn bão đã ở phần duyên hải tỉnh Sơn Đông, đang di chuyển đến Thanh Đài. Trong vòng hai ngày, tất cả các chuyến bay đưa đi Thanh Đài đều ngừng lại.

Không khí bên trong xe thật lạnh, mặt dán vào cửa sổ thủy tinh thấy rét buốt .

Không biết máy bay của anh có ngừng bay không, hay là đổi xuống phi trường khác, điện thoại di động của anh vẫn không liên lạc được.

Khoảng thời gian này phải trông ngóng chờ đợi thật vô cùng sốt ruột.

Tìm khách sạn ở, dùng điện thoại cố định gọi lại di động cho anh, vẫn không gọi được. Cô đi ra dịch vụ internet, kiểm tra xem anh có để lại tin nhắn hay email gì cho cô không.

Không có nhắn lại, không có email.

Cô lặng lẽ rời khỏi phòng Internet.

Bên ngoài tiếng mưa gió không ngừng, thế giới đi theo cô từ từ xám xịt.

Thị trấn xa lạ, đường đi lạ lẫm, tiếng địa phương càng xa lạ. Cô mua tờ bản đồ địa phương, kêu xe ra ga xe lửa.

Vé xe lửa đi Thanh Đài đã bán hết hai ngày nay, chỉ còn cho hai ngày sau đó . Cô mua .

Dù có gì xảy ra cũng không ngăn được cô đi Thanh Đài. Biết rằng có thể không cách nào cùng thưởng ngoạn cảnh đẹp nơi đó với anh, nhưng cô sẽ không vì bất kỳ lý do gì để mình phải tiếc nuối.

7. Chương 7

Đối diện với khách sạn là tiệm fastfood Yoshino.

Phục vụ cho cô mượn cái ô, cô đập lên mặt đất đầy bột nước, lướt qua dòng xe chạy đi.

Khay sơn màu đen, chén sứ hoa văn, cơm trắng như tuyết, thịt cà ri gà cùng nước sốt rưới lên mê ly, chắc chắn sẽ mở rộng khẩu vị cho nhiều người.

Anh kể cho cô nghe một tai nạn nho nhỏ của anh.

Ngày hôm đó, sau khi kết thúc tiết dạy học tại trường quốc tế, trời đã tối, lúc ấy là mùa đông. Gió đông Bắc Kinh mãnh liệt, sắc bén như dao, anh vừa lạnh vừa đói, trực tiếp vọt ngay tới tiệm Yoshino gần đó, thêm được ăn món độc của nhà hàng — cơm gà cà ri.

Ăn xong, gọi tính tiền thì ngớ ra, anh quên mang theo ví tiền.

Vậy lúc đó làm sao? Ở màn hình bên cô, cô gấp đến độ kêu lên thành tiếng.

Tôi lúc đó thấy quẫn lắm, tất cả mọi người ở đó đều hướng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi. Chỉ biết cố gắng ra vẻ hết sức thành thật nói lời xin lỗi, rồi cam kết ngày mai tới đây đưa tiền.

Thế họ có tin anh hay không, có định lấy cây ghita của anh thế chân không?

Bản mặt tôi đang hoảng thế này, bọn họ sao dám không tin tôi!

Ngày thứ hai, tôi đi chơi lòng vòng hết nửa thành phố mới quay lại trả tiền.

Cô len lén tưởng tượng ra bộ dáng của anh, chắc phải đầu tóc rậm rạp lắm, theo kiểu mấy nghệ sỹ ghita trên ti vi, giật giật người theo tiết tấu giai điệu, tóc hất tung bay. Vóc dáng anh hẳn là dong dỏng cao, sở hữu một đôi chân thon dài, thích mặc quần jean, áo thun. Bờ vai rộng, vậy mới giống người ham đi du lịch, đương nhiên là phải có một khí lực cường tráng . Làn da nhuộm màu lúa mạch , cười lên rất dễ dãi dàng.
. . . . .

“Hoan nghênh quý khách!” Em gái phục vụ trong tiệm nhiệt tình chào mời làm hồn cô quay trở lại.

Tiến vô, nhìn thấy đầu tiên là một đôi chân dài trong chiếc quần Jean, ống quần dính chút mưa, một nửa bị ướt . Khi cả người anh đều đứng trong tiệm thì trái tim cô dường như ngừng nửa nhịp.

Như thể bức họa vừa mới tượng hình trong đầu cô đột nhiên hóa thành người.

Chỉ là người này không có cái khí thế thanh đậm, bàng bạc không nhiễm bụi trần của kẻ nghệ sỹ, mà ngược lại, giống như một vị khách đã vác ba lô trải nghiệm khắp thiên sơn vạn thủy, nắng bụi, gió mưa, khiến cho gương mặt tuấn lãng của anh đầy vẻ thăng trầm.

Cô chú ý đến mái tóc bên lỗ tai anh ngả xám bạc, dường như đi trước tuổi tác, là nhuộm? là đa tình? để anh phải sinh ra tóc bạc sớm thế?

Anh hình như nhận thấy cái nhìn chăm chú của cô, quay đầu lại.

Cô vội cúi đầu xuống ra vẻ đang ăn cơm.

“Có thể cho tôi mượn điện thoại dùng không?” Anh hỏi nhân viên thu ngân.

Thu ngân đưa tay ra dấu xin mời cứ tự nhiên.

Điên rồi, âm thanh chất giọng cũng chỉ hơi hơi giống nhau thôi.

Nhưng sao có thể là anh ấy được !

Cô len lén quan sát thấy anh đang nhấn một loạt các phím bấm, vẻ mặt chán nản, nóng nảy, lo lắng xen lẫn nhau.

Cách bốn bàn ăn, cô dường như nghe được tiếng anh trầm thấp thờ dài .

“Không có ai nhận cuộc gọi sao?” Nhân viên thu ngân hỏi quan tâm.

Anh cười cười, gọi một phần cơm Đông Pha tìm một chỗ ngồi xuống trong góc. (*) Tên 1 món ăn TQ, đặt theo tên nhà thơ Tô Đông Pha.

Cô không thích ăn cà ri lắm, ăn được chút xíu thì để đĩa xuống.

Gió mưa gào thét, nơi nào cũng không đi được, cô đành phải quay về khách sạn.

Bộ phim điện ảnh trên kênh truyền hình có mặt của Phùng Tiểu Cương mang tên là “Đường Sơn đại địa chấn”, rating trên mạng không cao, có lời khuyến cáo ai yếu tim hay khóc thì không nên coi phim này. Cô vẫn luôn không dám đi xem.

Anh nói, về sau tôi với cô cùng nhau đi xem, cô cứ khóc cho đã vào, khóc xong rồi, tôi sẽ làm cho cô cười lại thật vui vào.

Cảnh trên phim với bầu trời bên ngoài đều cùng một tông màu xám xịt , các diễn viên trong phim đều mang vẻ mặt đau thương. Vì anh không có mặt bên cạnh cô nên cô cũng chẳng thêm vui đâu vào bộ phim, kết thúc rồi, đến một giọt nước mắt cô cũng không chảy.

Đổ đầy một bồn tắm nước nóng, ngâm nửa giờ, cho đến cả người đều mềm nhũn, ném cả người lên giường, tối nay chỉ mong có một giấc ngủ ngon.

Trước lúc ngủ có tìm được điện thoại để quên trong ngăn kéo, phía trên là một tin nhắn, một cuộc điện thoại bị nhỡ. Tin nhắn là nhà cung cấp mạng nhắc cô trả thiếu hóa đơn 20 nguyên, xin mau sớm đến phòng kinh doanh địa phương để trả nốt. Số điện thoại gọi tới không nhận lại là một số lạ nào đó trong cái địa phương này.

Nơi này có người nào biết cô đâu? Không phải gọi lộn số thì chỉ có quảng cáo quấy rầy.

Cô xóa hết các số, lại vừa lúc anh ta gọi được thông số cho cô.

Nhưng cô đã không nghe được!

8. Chương 8

Sáng sớm tỉnh lại mới phát giác mưa đã nhỏ đi nhiều.

Thị trấn này chỉ được biết đến về nông nghiệp, kiến trúc nội thành cũng na ná như nhau, không có gì đặc biệt. Xe taxi đi chưa tới nửa tiếng đã đi hết từ phía tây sang phía đông của thị trấn.

Cô cảm ô thoải mái tản bộ. Thấy có một tiệm bán hàng có vẻ hay hay, cô liền đi vào. Không mua gì cả mà chỉ xem thôi.

Nhìn thấy hiệu sách nhỏ có cánh cửa bằng gỗ thông cũ kỹ làm cho hai mắt cô sáng lên.

Trong tiệm phân ra một bên bán sách, một bên bán CD. Có vài chiếc ghế mây dựa vào tường.

Một cây cột treo ống nghe thật to, thích CD gì thì cứ thế nghe thử.

Cô từ từ xem.

Đèn huỳnh quang phản chiếu trên hộp đựng CD trong suốt, nhìn lâu làm cô có cảm giác choáng váng không thực.

A! Cô không nhận được la lên khe khẽ. Vừa mới nhìn thấy một hộp album “Long khoan cứu đoạn” “Cái này mình thích nhất đây”. Cô tha thiết lâu nay có được cái đĩa này, tiếc là trên thị trường hiện tại không còn nhiều. Long khoan cứu đoạn hiện đã giải tán, cái album hiếm hoi này bây giờ quả thật quý giá. [[(*) Long khoan cứu đoạn là tên một nhóm nhạc]]

Cô dịu dàng vuốt ve bìa hộp, khe mở hộp cũng không gai tay, có cảm giác mượt mà ấm áp. Chà, thân hộp còn rất nhẹ.

“Ông chủ ơi, CD của hộp này đâu?” Cô cất giọng hỏi, tay giơ cái hộp lên.

Ông chủ đeo mắt kính chỉ ra phía sau cô.

Ngay cái góc có để thiết bị cho nghe thử, có một người đưa lưng về phía cô, mang ống nghe vào. Người đó mặc áo thun đen, quần rộng thùng thình, ủng đi bộ đường dài, giày thể thao đi bụi, vớ trắng như tuyết.

Sao có nét quen mắt.

“Cho tôi xin lỗi, xin hỏi có phải CD này anh muốn lấy không?” Cô nói tới hai lần, người kia cũng không quay đầu lại.

Cô lại phải dùng tay giặt nhẹ áo anh ta.

Anh này xoay người lại, mép tóc xám bạc nhảy vào trong mắt nàng. Là vị khách gặp phải tại tiệm Yoshino lưng đeo ba lô.

“Cái gì?” Anh bỏ ống nghe ra, hỏi.

Cô đỏ mặt lặp lại một lần nữa.

“Phải .” Anh trả lời.

Cô cắn cắn môi, mười ngón tay đan vào nhau, “Tôi thích hộp album này vô cùng, tôi. . . . tìm lâu rồi, anh có thể nhường nó cho tôi không?”

Anh xin lỗi lắc đầu một cái, “Cái đĩa này âm sắc còn tốt lắm, tôi muốn mua nó cho một người bạn. ”

Cô thất vọng, “Nhất định là người bạn này rất quan trọng với anh.”

“Đúng vậy, tôi thâm yêu cô ấy đã lâu, nhưng lại không có dũng khí thổ lộ. Tôi sợ cô ấy cự tuyệt tôi, thế thì tôi sẽ không còn có dịp gặp lại cô ấy nữa. Hi vọng cái đĩa này có thể giúp tôi phần nào.” Anh bình tĩnh nhìn cô mấy giây, về sau lại cười cười tự giễu, “Nếu như cô thật sự thích có nó, sau đó tôi sẽ sao ra đĩa khác cho cô.”

Cô lắc đầu, cô và anh ta vốn là người xa lạ không quen biết nhau, không thể phiền toái người ta như vậy.

Trên đời này đồ tốt còn nhiều lắm, nếu chỉ là cái đó thì bỏ qua thôi.

Cô chọn một quyển cẩm nang du lịch Nepal, thật lòng cô cũng không muốn bỏ không rời khỏi hiệu sách an tĩnh này.

Cô cùng với người khách đeo ba lô ra ngoài tính tiền, anh ta không che ô.

Cô giơ tay lên chuẩn bị ngoắc xe, anh cười cười hỏi cô đi đâu. Cô nói ra tên khách sạn. A, có xe buýt đó, chỉ cần qua phía đối diện chờ là được.

Anh chỉ chỉ vào phía trước.“Vừa đúng lúc, tôi cũng muốn đi đâu đó.”

Xe đi rất nhanh. Không khí ẩm ướt, không có gió, người chật ních trên xe có hơi ngột ngạt.

Cô phát hiện ra áo thun đen của anh ta đã sớm ướt đầm, không biết là mồ hôi là nước mưa nữa.

Anh kêu xe dừng lại, trước khi đi còn nhắc nhân viên thu tiền nhớ dừng lại trước khách sạn cho cô.

Cô nhìn anh ta sải bước đi nhanh trong mưa, cái bóng lưng kia chẳng biết tại sao lại để cho cô có cái cảm giác quen thuộc không nói ra được.

Rõ ràng là người xa lạ cơ mà!

Điện thoại của trưởng phòng gọi đến lúc cô tiến vào khách sạn.

“Thiết kế mới của cô được khách hàng phản hồi rồi, bọn họ cảm thấy có hứng thú, chỉ có mấy chỗ bọn họ muốn thay đổi lại một tí. Cô bắt chuyến xe nào nhanh nhất về công ty ngay.” Âm thanh vô cùng mệnh lệnh, không cho phép thương lượng.

“Tôi. . . . . Hiện tại tôi đang ở Thanh Đài, mà không mua kịp vé xe.” Cô đáp ứng.

“Tôi kêu tài xế lái xe đi đón cô.”

“Không!”

“Ngốc nghếch, cô không hiểu à, đây là một cơ hội rất tốt cho cô, cả với cô lẫn công ty, cô có muốn bỏ qua để trắng tay không? Vậy cô trải qua mấy năm liền bưng bê cà phê, photo văn bản, chạy như con thoi, chịu đựng bị coi thường uất ức là vì cái gì?” Trưởng phòng hét lên như sấm.

Khóe mắt cô đã sớm đỏ, thì ra trưởng phòng cũng biết, nhưng hấn lại không chìa tay ra giúp cô. Hấn muốn cô ném trải bao nhiêu khổ sở, để làm người đứng trên người người.

“Tôi hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc này. . . . . Nhưng hãy cho tôi thêm chút thời gian, chỉ cần hai ngày, hai ngày thôi, buổi tối ngày mốt tôi chắc chắn sẽ về công ty, nếu không, cả đời tôi sẽ hết sức tiếc nuối. Dù có thành công lớn hơn đến với tôi, trong lòng tôi cũng không còn ý nghĩa.”

Cô đã từng dùng tấm lòng này chờ đợi, bất chấp tất cả cố gắng vì một người. Cả đời chỉ có lần này là lần đầu tiên.

Trưởng phòng bị dọa khi nghe cô nói mạnh đến thế, hồi lâu mới thở dài: “Được rồi, tôi sẽ giúp cô trì hoãn hai ngày. Nếu như cô bỏ qua, đây cũng là nỗi tiếc nuối lớn lắm đấy.”

Mất cô rưng rưng lệ rồi cô gạt đầu, cô sẽ không để cho mình phải tiếc nuối lần thứ hai.

9. Chương 9

Đoàn tàu nhắm hướng Thanh Đài khởi hành vào lúc hai giờ chiều, tối được Thanh Đài đã chạng vạng tối. Nếu thời tiết sáng sủa, ánh chiều tà còn chưa tan hết, trên bờ cát vẫn tràn đầy du khách. Cô quan sát ánh chùng, nghe bản tin thời tiết nói hôm nay Thanh Đài vẫn còn mưa.

Cả đoàn đi theo hành trình đã định. Ngày thứ nhất đến Thanh Đài, buổi tối đi thưởng thức đồ ăn vặt trên phố đêm, sau đó về nghỉ ngơi thật thoải mái. Ngày thứ hai, ngồi xe đi lên núi, nhìn ngắm hàng cây cổ thụ, rồi tự mình leo núi, uống nước suối. Ngày thứ ba, cả đoàn lại muốn đi ra bãi tắm, rồi lại ngồi thuyền nhỏ ra biển. Ngày thứ tư. . . . .

Hôm nay là ngày thứ ba, bất kể thời tiết Thanh Đài có như thế nào, cô đều muốn ra bờ biển thưởng thức một chuyến. Sáng sớm ngày mai, cô lại ngồi chuyến xe lửa sớm nhất về nhà.

Đoàn tàu vào trạm, bên trong đám người trong chiếc xe kia, cô lại nhìn thấy vị khách đeo ba lô kia. Cô không gọi anh ta. Lỡ tại anh dứt ống nghe, mà anh cũng không nhìn thấy cô.

Xe lửa từ từ bỏ xa thị trấn mà cô ở tạm hai ngày, nhắm mắt lại cảm thấy đoàn tàu khe khẽ ma sát với đường ray.

Hành trình bốn giờ giống như rất chậm, lại như rất nhanh. Cô đem những gì biết về anh nối ráp như những mảnh ghép rời rạc riêng rẽ .

Tất cả vẫn thế làm cô buồn lòng không kiềm được.

Không phải tất cả gặp nhau đều thuận lợi tốt đẹp, có khi cô lại rất may mắn thì sao.

Không khí ẩm ướt làm cho con mắt nổi sưng, hô hấp bắt đầu đón nhận hơi thở căng tràn của biển.

Cô trông tòa nhà cổ kính trong sân ga, thì thào nói ra: Thanh Đài, em đã tới rồi đây.

Anh đang ở đâu đây?

Cô không hỏi thăm nhà trọ Hải Âu được. Thanh Đài có rất nhiều nhà trọ Hải Âu, mà tất cả đều do anh sắp xếp, cô chỉ biết thế nên cũng không hỏi thăm gì thêm được.

Theo kế hoạch thì đáng lẽ hai người có thể gặp nhau nơi phi trường.

Cơn bão đã thổi bay hết mọi kế hoạch, cô mất hết tất cả liên lạc với anh.

Xa xa phía chân trời, hoàng hôn đang chìm dần, đèn đường mờ vàng lấp lánh trong mưa. Ven biển người đi đường thưa thớt trên đường lớn, nhạc trên quảng trường không còn vang lên. Nàng vẫn đi dọc theo đường lớn về phía trước, phía trước chính là bờ cát. Sóng biển từng đợt nhấp nhô, đợt sau lại xô đợt trước, từng bọt sóng trắng xóa bay lên.

Bậc thang bóng loáng, đá kê rậm rạp rêu xanh. Cô cẩn thận bước xuống, sau đó cởi giày ra. Khi lòng bàn chân chạm tới cát mịn ướt át, trên bãi cát in lại một hàng dấu chân.

Bọt sóng trong nháy mắt lại nuốt chửng dấu chân mới in, như thể mọi dấu vết trên đời đều không thể tồn tại.

Lệ, không khống chế được chảy xuống.

Cô xoay người lại quay về chỗ bậc thang.

Trước mặt là chiếc dù đi tới, cô lách người đi qua.

“A, có đúng là Thần Thần không. . . . .” Cô nghe được một âm thanh không thể ngờ nổi.

Run rẩy nâng lên đôi mắt đẫm lệ, cái nhìn mờ đục, cô nhìn thấy chiếc ba lô mà đôi môi run run.

Lệ, chảy tràn vui mừng.

“Vì cơn bão nên máy bay không thể cất cánh. Tôi tìm cách đổi qua xe lửa, mà không mua được vé đến Thanh Đài, chỉ có thể đi đường lòng vòng, đi tới một nơi trước rồi mới đổi xe đến Thanh Đài. Không ngờ được là điện thoại di động lại bị ăn trộm móc mất trên xe lửa. Xuống xe, vội vàng gọi điện thoại công cộng cho cô nhưng ... cô không nhận. Buổi tối đi ra tiệm net tìm cô, cô cũng không lên. Ôi, Thần Thần. . . . .”

Anh vội vã ôm nàng vào lòng, cái ô trong tay nghiêng ngả, sóng cuốn đi mất.

Đây là lần đầu tiên hai người được gặp mặt nhau một cách thật sự, anh kêu ra tên của nàng, nàng cảm giác được mạch đập ấm áp của anh , nhưng lại không cảm thấy đường đột, mạo hiểm, cảm giác vô cùng tự nhiên như thể trước kia họ đã từng ôm nhau thế này rất nhiều lần.

“Lúc tôi ra Yoshino nhìn thấy em cứ có cảm giác rất quen thuộc. Sau lại gặp ở tiệm sách, kể cả hộp CD. . . . . tôi lần lượt có linh cảm mãnh liệt, nhưng mà lại . . . . . Làm sao tôi ngờ được đó là em !” Anh ôm chặt lấy nàng đã run rẩy không ngừng.

“Đừng nói gì cả, không cần. . . . .” Không cần nhớ tới trò đùa quái ác của ông trời mà chỉ có niềm vui bất tận, không cần nghĩ tới chuyến xe lửa sáng ngày mai, không cần nghĩ tới bản dự án. . . . .

Nàng đã tới, anh cũng ở nơi đây, cả hai không thất ước.

Giây phút này mới là quan trọng nhất, anh và nàng cùng hướng về phía biển.

“Cứ thế nhé, lặng lẽ theo em đi ra biển lắng nghe.” Nàng cầm tay của anh, cười nói.

Anh cúi đầu khẽ hôn lên tay nàng, “Được!”

Anh nhận lấy cái ô từ tay nàng, nàng kéo cánh tay anh, mặt biển dâng lên lớp sương mù huyền ảo.

Anh và nàng cùng song song bên nhau hướng về nơi xa, trên bờ cát in dấu lại hai đôi bàn chân sâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-em-di-ra-bien-lang-nghe>